

DOI: 10.52363/2414-5866-2026-1-10

УДК 35:004.8

Старков Валентин, аспірант, КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради», м. Дніпро
ORCID: 0000-0001-8400-2457

Starkov Valentyn, postgraduate, CIHE «Dnipro academy of continuing education» Dnipropetrovsk regional council», Dnipro

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ МОДЕЛЕЙ РЕГУЛЮВАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL FOUNDATIONS FOR THE FORMATION OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE REGULATION MODELS IN PUBLIC AUTHORITIES

У статті обґрунтовано теоретико-методологічні засади формування моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади в умовах цифрової трансформації та воєнного стану. Проаналізовано сучасні підходи до регулювання штучного інтелекту, що застосовуються у світовій практиці, зокрема ризик-орієнтований підхід Європейського Союзу, модель саморегуляції, характерну для США, а також централізовану модель державного контролю. Встановлено, що для України найбільш доцільною є гібридна модель регулювання, яка поєднує елементи зазначених підходів з урахуванням національних особливостей, процесів цифровізації та викликів воєнного стану.

Запропоновано авторський підхід до формування моделей регулювання штучного інтелекту, який базується на інтеграції нормативно-правового, інституційного, технологічного та прикладного рівнів. Розроблено багатовимірну класифікацію моделей регулювання штучного інтелекту за критеріями ступеня державного втручання, рівня ризику, функціонального призначення та рівня прозорості алгоритмічних систем. Доведено, що застосування запропонованої моделі дозволяє підвищити ефективність державного управління, забезпечити баланс між інноваційним розвитком і захистом прав людини, а також адаптувати регуляторні підходи до умов цифрової трансформації та післявоєнного відновлення.

Ключові слова: *штучний інтелект, публічне управління, державне регулювання, цифровізація, моделі регулювання, воєнний стан, електронне урядування, ризик-орієнтований підхід, алгоритмічні системи, державна політика*

The article substantiates the theoretical and methodological foundations for the formation of artificial intelligence regulation models in public authorities under conditions of digital transformation and martial law. Modern approaches to AI regulation applied in global practice are analyzed, including the risk-based approach of the European Union, the self-regulatory model typical for the United States, and the centralized state control model. It is determined that for Ukraine the most appropriate is a hybrid regulation model that combines elements of these approaches, taking into account national specifics, digitalization processes, and wartime challenges.

The author proposes an original approach to the formation of AI regulation models based on the integration of legal, institutional, technological, and applied levels. A multidimensional classification of AI regulation models is developed according to the criteria of the degree of state intervention, risk level, functional purpose, and transparency of algorithmic systems. It is proved that the implementation of the proposed model enhances the effectiveness of public administration, ensures a balance between innovation and human rights protection, and enables adaptation of regulatory approaches to digital transformation and post-war recovery.

Keywords: *artificial intelligence, public administration, state regulation, digitalization, regulation models, martial law, e-government, risk-based approach, algorithmic systems, public policy*

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток технологій штучного інтелекту (ШІ) зумовлює суттєві трансформації у сфері публічного управління, змінюючи підходи до прийняття управлінських рішень, надання адміністративних послуг та взаємодії держави з громадянами. Використання ШІ в органах публічної влади відкриває нові можливості для підвищення ефективності, прозорості та швидкості управлінських процесів, водночас породжуючи комплекс нових викликів, пов'язаних із правовим регулюванням, етичними аспектами, захистом персональних даних та забезпеченням підзвітності алгоритмічних рішень.

У сучасних умовах особливої актуальності набуває питання формування адекватних моделей регулювання штучного інтелекту, здатних забезпечити баланс між інноваційним розвитком і необхідністю

дотримання прав людини, принципів верховенства права та демократичного врядування. Відсутність уніфікованих підходів до класифікації таких моделей ускладнює процес їх імплементації в практику діяльності органів публічної влади, зокрема в контексті європейської інтеграції України та гармонізації національного законодавства з нормами Європейського Союзу.

Крім того, різноманіття підходів до регулювання ШІ на міжнародному рівні, від жорстко нормативних до рекомендаційно-етичних зумовлює необхідність їх систематизації та наукового осмислення. Відсутність чіткої теоретико-методологічної основи для формування моделей регулювання ШІ призводить до фрагментарності управлінських рішень, підвищує ризики правової невизначеності та знижує ефективність впровадження інновацій у публічному секторі.

Таким чином, виникає об'єктивна потреба у розробленні теоретико-методологічних засад формування моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади, що дозволить систематизувати існуючі підходи та створити наукове підґрунтя для їх подальшого практичного застосування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика регулювання штучного інтелекту в публічному секторі останніми роками набула значної уваги як у зарубіжній, так і у вітчизняній науковій літературі. Значний внесок у дослідження теоретичних засад державного управління та цифрової трансформації зробили такі науковці, як С. Рассел та П. Норвіг [3], які розглядають штучний інтелект як складну соціотехнічну систему, що потребує комплексного регуляторного підходу.

В документах міжнародних організацій, зокрема Організації економічного співробітництва та розвитку (OECD), Європейської Комісії та Програми розвитку ООН (UNDP) [4-5], сформульовано базові принципи відповідального використання ШІ, включаючи прозорість, підзвітність, безпеку та орієнтацію на людину.

У контексті європейського правового простору значну увагу приділено розробленню регуляторних рамок для штучного інтелекту, зокрема у межах підходу, закладеного в актах Європейського Союзу щодо штучного інтелекту, які базуються на ризик-орієнтованій моделі регулювання. Ці підходи передбачають диференціацію систем ШІ залежно від рівня потенційної загрози для прав і свобод людини, що створює підґрунтя для формування відповідних моделей державного втручання.

Вітчизняні дослідники, зокрема у сфері публічного управління та цифрового врядування, акцентують увагу на необхідності адаптації

міжнародного досвіду до українських реалій. У працях українських науковців [7-10] досліджуються питання цифровізації державного управління, впровадження електронного урядування, а також формування інституційних механізмів регулювання інноваційних технологій. Водночас питання системної класифікації моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади залишаються недостатньо розробленими.

Незважаючи на значний науковий доробок, більшість досліджень зосереджена або на загальних принципах регулювання штучного інтелекту, або на аналізі окремих нормативно-правових актів та практик їх застосування. Натомість комплексний підхід до формування та класифікації моделей регулювання ШІ у публічному секторі, який би поєднував правові, організаційні та етичні аспекти, потребує подальшого наукового обґрунтування.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування теоретико-методологічних засад формування моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади, а також розробка підходів до їх класифікації з урахуванням сучасних викликів цифрової трансформації та європейських інтеграційних процесів.

Виклад основного матеріалу. Сучасний етап розвитку публічного управління характеризується інтенсивним впровадженням цифрових технологій, серед яких особливе місце займає штучний інтелект, що дедалі активніше інтегрується у процеси прийняття управлінських рішень, надання адміністративних послуг та забезпечення національної безпеки. Для України цей процес набуває специфічних рис у зв'язку з одночасним впливом двох визначальних чинників — цифрової трансформації держави та умов воєнного стану, які істотно змінюють як функціональне навантаження органів публічної влади, так і вимоги до технологічних інструментів, що ними використовуються.

За оцінками міжнародних аналітичних центрів, зокрема OECD та UNDP [5], близько 60–65 % країн світу вже перебувають на стадії активного впровадження або пілотування рішень на основі штучного інтелекту в державному секторі. Це формує глобальний тренд, у межах якого Україна виступає не лише як реципієнт, але й як учасник інноваційних процесів, зокрема у сфері цифрових сервісів та кібербезпеки.

В умовах воєнного стану використання ШІ набуло додаткового значення як інструменту обробки великих масивів даних, прогнозування гуманітарних та соціально-економічних процесів, а також підтримки управлінських рішень в умовах невизначеності. Зокрема, алгоритмічні системи застосовуються для аналізу міграційних потоків, оптимізації

логістики гуманітарної допомоги, моніторингу кіберзагроз та інформаційної безпеки. При цьому швидкість впровадження таких рішень значно випереджає темпи формування нормативно-правового забезпечення, що створює ситуацію так званого «регуляторного відставання».

У цьому контексті особливої актуальності набуває питання формування моделей регулювання штучного інтелекту, які б відповідали одночасно кільком критеріям: забезпечення інноваційного розвитку, дотримання прав людини, відповідність європейським стандартам та врахування специфіки функціонування держави в умовах війни. Аналіз міжнародного досвіду свідчить про відсутність універсальної моделі регулювання ШІ, натомість спостерігається формування кількох концептуальних підходів, що відрізняються за ступенем державного втручання, рівнем ризик-орієнтації та інституційними механізмами реалізації.

Зокрема, у Європейському Союзі реалізується ризик-орієнтований підхід, відповідно до якого системи штучного інтелекту класифікуються залежно від потенційного впливу на права та свободи людини. Високоризикові системи підлягають обов'язковій сертифікації та контролю, тоді як системи з низьким рівнем ризику регулюються мінімально. Такий підхід дозволяє поєднати стимулювання інновацій із забезпеченням належного рівня безпеки. Натомість у США переважає модель, що базується на принципах саморегуляції та галузевих стандартів, де значна частина відповідальності покладається на розробників і операторів технологій. У Китаї, у свою чергу, домінує централізована модель державного контролю, що передбачає жорстке регулювання та інтеграцію ШІ у систему державного управління.

Для України характерною є ситуація формування гібридної моделі регулювання штучного інтелекту, яка поєднує елементи європейського ризик-орієнтованого підходу та посиленого державного контролю в умовах воєнного стану. Зокрема, у межах цифрової трансформації держави станом на 2024–2025 роки понад 70 % адміністративних послуг переведено в електронну форму через платформу «Дія», що створює передумови для інтеграції алгоритмічних рішень у процеси публічного управління [6]. Водночас у сфері кібербезпеки, за даними Держспецзв'язку, щоденно фіксуються тисячі кібератак на державні інформаційні ресурси, що обумовлює необхідність використання систем ШІ для їх виявлення та нейтралізації.

Разом із тим, особливістю національної практики є те, що регулювання штучного інтелекту здійснюється фрагментарно через суміжні сфери — захист персональних даних, кібербезпеку та цифрове врядування. Наприклад, правові засади використання даних визначаються Законом України «Про захист персональних даних» [2], тоді як питання цифрових сервісів регулюються окремими актами Кабінету Міністрів України [1], а аспекти інформаційної безпеки — спеціальними нормативними документами у сфері кіберзахисту. При цьому відсутній єдиний нормативно-правовий акт, який би комплексно визначав принципи, межі та механізми використання штучного інтелекту в діяльності органів публічної влади.

Така ситуація призводить до фрагментарності регуляторного поля, що проявляється, зокрема, у відсутності уніфікованих підходів до оцінювання ризиків використання ШІ, стандартів прозорості алгоритмічних рішень та механізмів їх аудиту. За оцінками експертних досліджень, лише окремі державні інформаційні системи містять елементи автоматизованої аналітики, тоді як системне впровадження ШІ в управлінські процеси перебуває на стадії формування. У результаті це ускладнює реалізацію комплексних цифрових рішень та знижує ефективність державної політики у сфері інновацій.

Узагальнення зазначених підходів дозволяє обґрунтувати доцільність класифікації моделей регулювання штучного інтелекту за кількома взаємопов'язаними критеріями, серед яких ключовими є ступінь інституційної централізації, рівень ризик-орієнтації та функціональне призначення систем ШІ. Зокрема, в умовах публічного управління доцільно виокремлювати моделі, орієнтовані на підтримку управлінських рішень, надання адміністративних послуг, аналітичну обробку даних та забезпечення безпеки. При цьому кожен із зазначених напрямів потребує різного рівня регуляторного втручання, що обумовлює необхідність диференційованого підходу.

За даними європейських досліджень, питання прозорості та пояснюваності алгоритмічних рішень безпосередньо впливає на рівень довіри громадян до використання штучного інтелекту у публічному секторі. Зокрема, дослідження у сфері публічної політики підкреслюють, що непрозорість алгоритмів створює суттєві ризики для підзвітності та легітимності державних рішень. Водночас емпіричні дані свідчать, що довіра до державного регулювання ШІ залишається обмеженою, оскільки лише близько 39 % громадян висловлюють впевненість у здатності держав ефективно управляти такими технологіями [11-12].

У цьому контексті забезпечення пояснюваності систем штучного інтелекту розглядається як один із ключових елементів сучасних моделей регулювання, оскільки дозволяє підвищити прозорість алгоритмічних рішень, забезпечити їх контрольованість та зміцнити довіру громадян до цифрового врядування.

Узагальнення зазначених підходів дозволяє систематизувати моделі регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади та представити їх у вигляді узагальненої класифікації (табл. 1), що відображає ключові параметри їх функціонування.

Таблиця 1

Класифікація моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади

№ п/п	Критерій класифікації	Тип моделі	Характеристика	Приклади застосування
1	Ступінь державного втручання	Централізована	Жорстке нормативне регулювання, контроль з боку держави	Китай, оборонні системи
		Децентралізована	Саморегуляція, галузеві стандарти	США, GovTech-рішення
		Гібридна	Поєднання державного контролю та саморегуляції	ЄС, Україна
2	Рівень ризику	Високоризикова	Вимагає сертифікації, контролю та аудиту	Біометрія, правосуддя
		Середній ризик	Часткове регулювання, моніторинг	HR-аналітика, соцполітика
		Низький ризик	Мінімальне втручання	чат-боти, консультаційні сервіси
3	Функціональне призначення	Управлінська	Підтримка прийняття рішень	аналітика політик
		Сервісна	Надання адміністративних послуг	«Дія», чат-боти
		Аналітична	Обробка даних, прогнозування	Big Data, демографія
		Безпекова	Кібербезпека, оборона	кіберзахист, OSINT

4	Рівень прозорості	Відкрита	Пояснювані алгоритми (Explainable AI)	ЄС
		Частково прозора	Обмежена інтерпретація	більшість держсистем
		Закрита («black box»)	Непрозорі алгоритми	комерційні AI-рішення

Джерело: розроблено автором на основі узагальнення [3; 6–11].

Представлена класифікація дозволяє комплексно охарактеризувати моделі регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади з урахуванням ключових параметрів їх функціонування. Вона створює аналітичну основу для вибору оптимальних регуляторних підходів залежно від сфери застосування ШІ, рівня ризиків та інституційних умов.

З урахуванням проведеного аналізу доцільно запропонувати авторську модель регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади (рис. 1), яка інтегрує правові, організаційні та технологічні компоненти та враховує специфіку функціонування держави в умовах цифрової трансформації та воєнного стану.

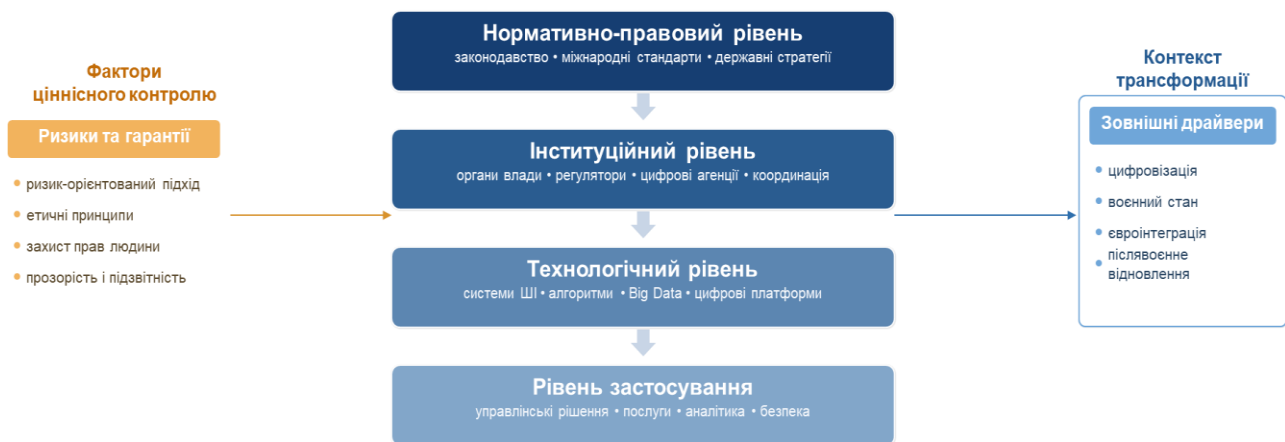

Рис. 1. Авторська модель регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади

Джерело: розроблено автором

Запропонована модель має багаторівневу структуру та відображає системний характер регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади. Її ключовою особливістю є інтеграція нормативно-правового, інституційного, технологічного та прикладного рівнів, що забезпечує комплексний підхід до формування державної політики у сфері використання ШІ.

На відміну від існуючих підходів, запропонована модель враховує вплив зовнішніх факторів, зокрема умов воєнного стану, що зумовлюють підвищені вимоги до безпеки та швидкості прийняття рішень, а також процесів цифрової трансформації, які визначають необхідність інтеграції ШІ у державні цифрові екосистеми. Важливим елементом моделі є орієнтація на ризик-орієнтований підхід до регулювання, що дозволяє диференціювати рівень державного втручання залежно від потенційного впливу систем ШІ на права та свободи громадян.

Запропонована модель може бути використана як теоретико-методологічна основа для розроблення нормативно-правових актів, формування державної політики у сфері штучного інтелекту, а також для практичного впровадження технологій ШІ в діяльність органів публічної влади України.

Висновки. У результаті проведеного дослідження обґрунтовано теоретико-методологічні засади формування моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади в умовах цифрової трансформації та воєнного стану. Встановлено, що сучасні процеси впровадження технологій ШІ у публічному секторі України характеризуються високою динамікою розвитку, що підтверджується зростанням частки електронних державних послуг.

Доведено, що існуючі міжнародні підходи до регулювання штучного інтелекту не мають універсального характеру та відрізняються за ступенем державного втручання, рівнем ризик-орієнтації та інституційними механізмами реалізації. Зокрема, європейська модель базується на ризик-орієнтованому підході, американська – на принципах саморегуляції, тоді як китайська – на централізованому державному контролі. Визначено, що для України найбільш релевантною є гібридна модель регулювання, яка поєднує зазначені підходи з урахуванням національних особливостей.

Обґрунтовано авторський підхід до формування моделей регулювання штучного інтелекту в органах публічної влади, який базується на інтеграції нормативно-правового, інституційного, технологічного та прикладного рівнів. Запропоновано багатовимірну класифікацію моделей регулювання ШІ, що враховує ступінь державного втручання, рівень ризиків, функціональне призначення та рівень прозорості алгоритмічних систем. Розроблено авторську модель регулювання ШІ, яка відображає системний характер взаємодії зазначених рівнів та враховує вплив зовнішніх факторів, зокрема цифровізації, воєнного стану та процесів європейської інтеграції.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з розробленням методичних підходів до оцінювання ефективності моделей регулювання штучного інтелекту, а також із дослідженням механізмів їх практичної імплементації в умовах післявоєнного відновлення та поглиблення європейської інтеграції України.

Список використаних джерел:

1. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні» від 02.12.2020 № 1556-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-2020-p>
2. Закон України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>
3. Russell S., Norvig P. Artificial Intelligence: A Modern Approach. 4th ed. Harlow: Pearson, 2021. 1152 p. ISBN 9780134610993. URL: <https://aima.cs.berkeley.edu/>
4. European Commission. White Paper on Artificial Intelligence: A European approach to excellence and trust. Brussels, 2020. URL: https://ec.europa.eu/info/publications/white-paper-artificial-intelligence-european-approach-excellence-and-trust_en
5. United Nations Development Programme (UNDP). Digital Transformation and E-Governance in Ukraine: Survey Report. Kyiv, 2025. URL: <https://www.undp.org/uk/ukraine>
6. Міністерство цифрової трансформації України. Звіт про діяльність за 2025 рік. Київ, 2025. URL: <https://thedigital.gov.ua>
7. Шевченко Н., Шевченко О., Дроб О. Застосування управлінських теорій при реформуванні публічного управління в Україні. Вісник Дніпровської академії неперервної освіти», Серія «Публічне управління та адміністрування». 2025. Том 2. № 2. С. 59-67. DOI: <https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-6>
8. Кучменко В. О., Яцкулинець Т. М. Основи діджиталізації в публічному управлінні. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2023. Т. 34 (73), № 4. С. 70–75. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.4/13>
9. Соколік В. Д., Пащенко Д. В., Швець С. А., Башанова Н. Є. Правове регулювання використання штучного інтелекту в публічному управлінні: виклики цифрової епохи. Науковий вісник ОНЕУ. 2025. № 4 (329). С. 30–36. DOI: <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2025-4-329-30-36>
10. Сиченко В. В., Лукашук М. В. Трансформація державного управління в умовах глобальних та євроінтеграційних вимірах. Вчені

записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2022. Т. 33 (72), № 5. С. 89–94. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2022.5/14>. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2022/5_2022/14.pdf

11. Vredenburg K. Transparency and Explainability for Public Policy. LSE Public Policy Review. 2024. DOI: <https://doi.org/10.31389/lseppr.111>

12. Papadakis T. et al. Explainable and transparent artificial intelligence for public policymaking. Data & Policy. 2024. DOI: <https://doi.org/10.1017/dap.2024.3>

References:

1. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2020). *Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku shtuchnoho intelektu v Ukraini* [On approval of the Concept of development of artificial intelligence in Ukraine] (Order No. 1556-r, December 2). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-2020-p>

2. Law of Ukraine. (2010). *Pro zakhyst personalnykh danykh* [On Protection of Personal Data] (Law No. 2297-VI, June 1). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>

3. Russell, S., & Norvig, P. (2021). *Artificial Intelligence: A Modern Approach* (4th ed.). Pearson. <https://aima.cs.berkeley.edu/>

4. European Commission. (2020). *White Paper on Artificial Intelligence: A European approach to excellence and trust*. https://ec.europa.eu/info/publications/white-paper-artificial-intelligence-european-approach-excellence-and-trust_en

5. United Nations Development Programme (UNDP). (2025). *Digital Transformation and E-Governance in Ukraine: Survey Report*. <https://www.undp.org/uk/ukraine>

6. Ministry of Digital Transformation of Ukraine. (2025). *Zvit pro diialnist za 2025 rik* [Activity report for 2025]. <https://thedigital.gov.ua>

7. Shevchenko, N., Shevchenko, O., & Drob, O. (2025). Zastosuvannia upravlinskykh teorii pry reformuvanni publicnoho upravlinnia v Ukraini [Application of management theories in the reform of public administration in Ukraine]. *Visnyk Dniprovskoi akademii neperervnoi osvity. Serii: Publichne upravlinnia ta administruvannia*, 2(2), 59–67. <https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-6>

8. Kuchmenko, V. O., & Yatskulynets, T. M. (2023). Osnovy didzhitalizatsii v publicnomu upravlinni [Fundamentals of digitalization in public administration]. *Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky*

University. Series: Public Management and Administration, 34(4), 70–75.
<https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.4/13>

9. Sokolic, V. D., Pashchenko, D. V., Shvets, S. A., & Bashanova, N. Y. (2025). Pravove rehuliuвання vykorystannia shtuchnoho intelektu v publicnomu upravlinni: vyklyky tsyfrovoyi epokhy [Legal regulation of the use of artificial intelligence in public administration: challenges of the digital age]. *Scientific Bulletin of Odessa National Economic University*, (4), 30–36. <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2025-4-329-30-36>

10. Sychenko, V. V., & Lukashuk, M. V. (2022). Transformatsiia derzhavnoho upravlinnia v umovakh hlobalnykh ta yevrointehratsiinykh vymirakh [Transformation of public administration in the conditions of global and European integration dimensions]. *Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky University. Series: Public Management and Administration*, 33(5), 89–94. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2022.5/14>

11. Vredenburgh, K. (2024). Transparency and Explainability for Public Policy. *LSE Public Policy Review*. <https://doi.org/10.31389/lseppr.111>

12. Papadakis, T., et al. (2024). Explainable and transparent artificial intelligence for public policymaking. *Data & Policy*. <https://doi.org/10.1017/dap.2024.3>

Фінансування. Це дослідження не отримувало зовнішнього фінансування. Використання ШІ. При підготовці цієї статті штучний інтелект не використовувався. Автор несе повну відповідальність за зміст статті. Подяки. Автор не має подяки.

Отримано: 06.04.2026

Прийнято: 25.05.2026

Опубліковано: 22.06.2026